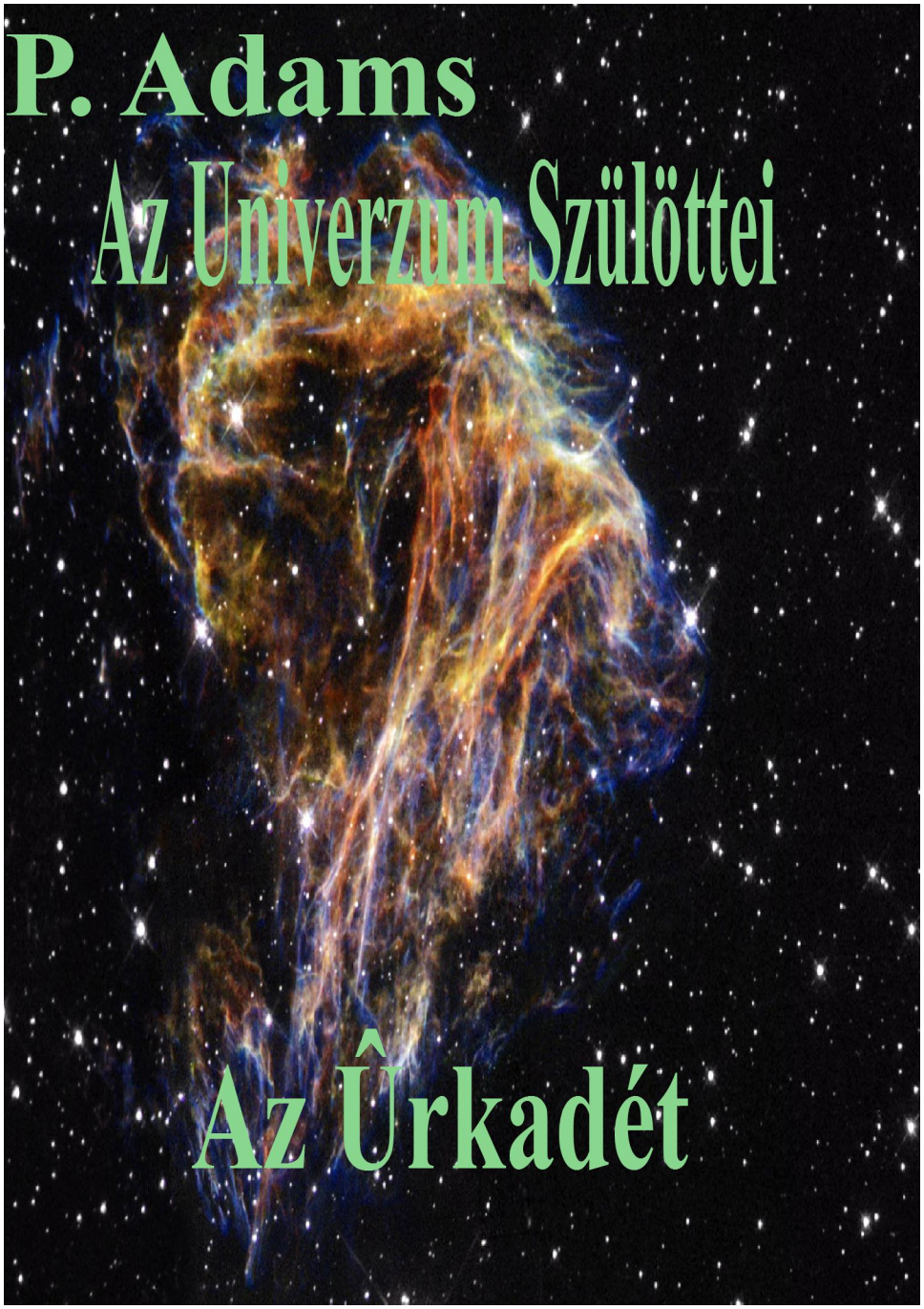
P. Adams
Az Univerzum Szülöttei
Az Ûrkadét

Az Univerzum szülöttei – Az űrkadét

Szerző: P. Adams

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

„ Minden embernek a legkegyetlenebb csatát, egy olyan ellenséggel kell megvívnia, mellyel csak rettentő kínok árán mer szembenézni: önmagával! „

I. Rész

Az Űrkadét

Első Fejezet

Mint mindennek a világon, a rendetlenségnek is vannak fokozatai. Létezik az enyhe, aminél csak pár könyvet találni szanaszét. Aztán ott van az átlagos, amikor már ruhákat is látni az ágy szélén, vagy a széken. De ne feledkezzünk el a komolyról sem, ahol már a padlón is találni szemetet és mütyüröket. Ám ez a szoba, olyan kategóriába tartozott, amit már lehetetlen volt mérni. A csatatereken nem hagytak akkora rendetlenséget, mint itt. Koszos, szagló ruhák hevertek szerteszét, félig kiürült üdítős flakonok a sarokban, alig rágott rágcsák morzsái az ágy lábánál. Az útszéli szemetes konténer, nívós lakosztálynak tűnt ehhez képest. Pedig itt nem valami csúszómászó tengette a napjait, hanem egy tizenöt éves fiú, aki láthatóan remekül érezte magát ebben a baktérium mennyországban. Hirtelen az ágy melletti éjjeliszekrényen heverő holokivetítő bekapcsolt s egy fölöttébb csinos, remek alakú hölgy képe bukkant fel. – Jó reggelt Mr. Cunningham! – hangja kedves volt és rendkívül bájos. – A lustálkodás nem egészséges. A tettre kész embernek van esélye előrejutni az életben.

Ekkor varázsütésre, előtűnt mintás takarója védelméből, egy dühös, kialvatlan arc s hihetetlen megvetéssel tekintett az alakra. – Hagyj aludni!

– Sajnálom Mr. Cunningham. Az édesanyja meghagyta, hogy ébresszem önt.

A fiú olyan erővel csapott a korong formájú kivetítőre, amitől kis híján összetört. A nyájas holoalak váratlanul eltűnt s az újbóli csend, öntelt mosolyt csalt az ásítozó hétalvó képére, mely szinte azon nyomban el is tűnt. - Már aludni sem hagyják az embert! - Mérgelődött s unott ábrázattal rúgta le magáról a patchwork takarót. Álmos szemekkel ült fel az ágyon s igyekezett magába, valami lelket verni. Kínlódó nyögésekkel állt fel s gyorsan felhúzta, félig lelógó alsóját. Úgy vánszorgott, mint egy reumás csiga, nem is emlékeztetve lendülettel teli korára. Átgázolva a ruhákból emelt barikádokon, az ajtóhoz lépett s a szemeit törölgetve, lassan kinyitotta. Odakint, halk zene s finom tojásillat töltötte be a levegőt. Lassan kezdett magához térni, de még messze volt a siker. Jobbra fordult s a fürdőszoba felé vette az irányt. Első útja a vécéhez vezetett, s mialatt fütyörészve könnyített magán a fajansz fölötti kijelzőn, néhány kémiai adat jelent meg.

– Túl sok a koleszterin! – szólalt meg egy gépies hang. – A vitamin viszont kritikusan kevés.

– Ne kezd már te is! – vágta rá a srác, majd lenyomta az öblítést.

Unott képpel lépett a tükör elé s úgy méregette magát, mint egy primadonna. Rövidre nyírt világosbarna haja, szénaboglyára hasonlított, mélyzöld szemeiből pedig még mindig nem sikerült kitörölni a csipát. Gyűlölte, amiért fülei egy kicsit elálltak, s bár nem volt semmi értelme, ő minden reggel visszanyomta, hátha úgy marad.

– Olyan csinos vagy, hogy még a nap is leájul tőled az égről – öntelt mosollyal fixírozta sportos testét, s bár nem volt nagydarab, az elmúlt hónapok edzései azért derekasan meglátszottak.

– James! – kiáltott egy női hang. – Igyekezz te hétalvó, mert nem kapsz reggelit!

A srác gyorsan elengedte a füle mellett s tovább folytatta önmaga csodálását. Komótosan lemosta az arcát s egy kicsit a fogát is megsikálta, csakhogy elkerülje a szájszag, nem épp kívánatos hatásait. Magára kapott valami ruhát s lassan levánszorgott a földszintre.

– Na, végre! – rivallt rá édesanyja. – Csakhogy méltóztatott idefáradni a fiatalúr! – hangja dühös volt, de közel sem félelmetes. Az alacsony, gömbölyded testű asszony, halványkék kosztümjében úgy festett, mint valami vezérigazgató. Elégedetten ült vissza az asztalhoz, ahol már várta az ínycsiklandozó reggeli.

Az étkező túl felén álló konyhánál, egy merőben furcsa szerzet sürgölődött a sütő és a fridzsider között. Teste vékony volt és fémesen csillogó, fűzöld kerámialapokkal díszítve. Hasonlított egy emberre, de mégsem tűnt annak. Mikor megfordult, szájra emlékeztető szenzora s mélyen ülő mesterséges szemei, valósággal fényárban úsztak. – Jó reggelt James! – üdvözölte az imént érkező fiút, kedves, mégis élettelen hangján.

– Szia Eddy – vetette oda a srác, majd leült a székre.

– Kérem, siessen, nehogy kihűljön a tojás!

– Farkaséhes vagyok – már épp kézbe vette volna az evőeszközt, mikor apja ráförmedt.

– Olyan szagod van, mint aki a kukában éjszakázott – a vöröses overallba bújt, pocakos, ötvenes éveit taposó férfi, vádló tekintettel nézett a kamaszra, akit láthatóan nem hatottak meg a pörlekedő szavak.

– Na és aztán? – felelte félvállról. – Legalább van valamilyen szagom.

– Én nem büszkélkednék vele.

– Nem is a tied.

– De nekem kell szagolnom.

– Rossz lehet neked.

– Abbahagyni! – lépett közbe a nő. – Apádnak igaza van. Koszos vagy, mint a disznó. Igazán megtanulhatnád, mennyire fontos a személyes higiénia!

– Ráérek megtanulni, ha én is megöregszek – kuncogott James.

– Tudsz róla, hogy egyre pofátlanabb vagy? – vágott közbe a kopaszodó férfi. Idegesen tartotta maga elé a holoújság vékony keretét s néhány pillanat múlva, ismét elmerülten olvasgatta az átlátszó felületen megjelenő video híreket.

– Te meg legalább reggeli közben ne olvasd azokat az ostoba híradásokat! – förmedt rá a neje, ijesztő tekintettel.

– Ezek nem ostoba hírek – erősködött a férfi. – Most olvastam, hogy a kormányzat, gazdasági reform címszóval, újabb munkahelyeket szűntetne meg a fizikai szektorban.

– Már megint? – képedt el a nő. – Sose elég nekik semmi?

– Szerintük a robotoknak kéne végezniük minden fizikai munkát, de akkor velünk mi lesz? Szakemberek nélkül ugyan mivé fog válni a szerelés? – a férfi elkeseredett sóhajtás közepette kapcsolta ki a hírolvasót. – Nem lesz több, mint egy újabb elvégzendő feladat.

– Legalább könnyebb munkát kapsz – jegyezte meg James.

– Te ezt nem érted – legyintett apja. – A hajtóművek szerelését, nem lehet pusztán gépekre bízni. Szükség van az emberi szemre és érzékre a tökéletes működéshez – mélabúsan tekintett maga elé. – Pedig annyira szeretem csinálni. Ez az életem.

– Nem hiszem, hogy a szerelőket is lecserélnék – bíztatta az asszony s egy nagy puszit nyomott le, enyhén ráncos arcára. – Rátok mindig szükség lesz.

James olyan sebességgel lapátolta be az ételt, mint valami evőgép. Ez még nem is lett volna akkora baj, de a habzsolás utáni böfögése, elborzasztotta amúgy is ideges anyját.

– Hogy lehetsz ilyen undorító?

– Jobb kint, mint bent – nevetett a srác, majd letörölte szájáról a ragadós maszatot.

– A disznók úri módon esznek hozzád képest.

– Jó nekik – vakarta a fejét James, mikor hirtelen eszébe jutott, miért is különleges ez a reggel. – Jut eszembe. A mai napot a plázában töltöm.

– Ugyan melyik napot nem töltöd ott? – nézett rá apja.

– De ez más. Most nem csak úgy lógni megyek. Ma lesz az Űrháború bajnokság, és én is beneveztem.

– Remélem nem megint azzal a Colsonnal barátkozol! – rivallt rá a nő vádló s egyben reménykedő hangon.

– Pedig ő vele – vetette oda James lekezelően. – És eláruljak egy hatalmas titkot? Fogok is, mivel a barátom.

– Igazán találhatnál normális barátokat. Azzal a sráccal, folyton a bajt keresed.

– Csak az elmúlt hónapban – vette át a férfi – háromszor kerültél a rendőrségi fogdába ezt ne feledd! A szobád úgy néz ki, mint egy okádék. Nem sportolsz, nincs hobbid és folyton csak azzal a hülye Űrháborúval foglalkozol. Hogy tudsz ilyen céltalanul élni?

– Először is – húzta ki magát a srác – nem élek céltalanul. Imádom az Űrháborút, és ha hiszed, ha nem, én vagyok a legjobb pilóta a szimulátorban. Senki, még a legjobbak sem érnek a nyomomba. Másodszor. Azok a rendőrségi ügyek, mind tévedések voltak. A hülye zsernyákok összekevertek valakivel.

– Háromszor? – kuncogott az apja.

– Végül pedig nem keresem a bajt, csak élem az életem. Fiatal vagyok, és most kell kitombolnom magam.

– De annyi jó elfoglaltság létezik kisfiam – nézett rá könyörgően édesanyja. – Régebben imádtál mágneskorongozni és szerintem nagyon jól csináltad, de már két éve felé se néztél. Kiskorodban, alig vártad, hogy apád elvigyen magával a hangárokba, ahol órákon át figyelted, miként szereli a fúziós hajtóműveket. Most meg? Nem csinálsz mást, mint bulizol, bajba kerülsz, és az Űrháborúval játszol.

– Nekem ebből áll és jobb, ha hozzászoktok – váratlanul felpattant és elindult a kijárat felé. – Ne várjatok rám, majd jövök valamikor!

– Na és a szobáddal mi a fene lesz?

– Ott van Eddy, majd ő elintézi. Végül is ezért létezik nem?

– Gyere ide, ha hozzád beszélek! – kiáltotta a nő, ám ekkora a fiú, már kiviharzott a

lakásból. Anyja idegesen pillantott felhőtlenül habzsoló férjére. – Az agyamra megy ez a kölyök. Kezd egyre kezelhetetlenebbé válni.

– Hát – mosolygott a férfi – ezt nem tőlem örökölte.

James minden másnál jobban imádta a városi nyüzsgést. A három-négyszáz emeletes felhőkarcolók közt kanyargó, széles sztrádákon, egymást érték az elektromos autók tízezrei. Magasan az utcák fölött, maglev magasvasutak cikáztak ide-oda, mint megannyi hófehér kukac. A hatalmas holoreklámok, fényárba borították a sugárutakat, izgalmas hirdetésekkel bombázva a járdákon hömpölygő járókelők folyamát.

A srác ügyesen manőverezett robogójával a zsúfolt forgalomban. Fikarcnyit sem törődve a közlekedési kijelzők figyelmeztetéseivel, maximális sebességre kapcsolt s úgy húzott el a kocsik közt, mint valami sas madár. Haját üdítően borzolta a szél s önfeledt mosollyal az arcán élvezte a száguldás nyújtotta extázist. A közeli utcán befarolva, hirtelen megállt, egyenesen Colson lábai előtt.

– Ez eddig a legközelebbi haver – lelkendezett a hosszú hajú, szakadt külsejű fiú s kurjantgatva pattant fel a hátsó ülésre. – Taposs bele öreg! Nehogy lekéssünk a versenyről.

James felnyomta a sebességet s az aprócska motor úgy lőtt ki, mint a golyó.

A Jersey Plaza számított a legdivatosabb helynek az egész metropolisban. A csillogó, holoreklámokkal teletűzdelt üvegtorony a fiatalok számára valóságos szent hely, ahol az embereken kívül, bőséggel össze lehetett futni a szövetség valamennyi faja közül jó néhánnyal. A pazar üzletek százai, mágnesként vonzották a boltkóros fiatalság tömegeit. Éttermek, mozik és tánctermek tucatjai várták az ide látogatót, valami igényes szórakozással csábítva. A két fiú számára azonban csakis a főcsarnokban rendezett fesztivál számított, ahol már most iszonyú sokadalom tülekedett.

Az Űrháború című harci szimulátor program, elsöprő fölénnyel uralta a szórakoztató ipart, hála döbbenetes realitásának s a számtalan lehetőségnek, amit a játékosok kedvük szerint kombinálhattak. Ebben a virtuális világban az ember, hacsak egy rövid időre is, valódi harci pilótának érezhette magát, aki az aszteroidák közt manőverezve harcol a gaz Tregonidák, félelmetes seregei ellen. Töretlen népszerűsége okán, már jó pár éve rendeznek bajnokságokat, ahol a magukat legjobbnak kikiáltott fanatikusok, mérhették össze tudásukat. Elsőre jópofa ötletnek indult, de mostanra olyan szintű társadalmi eseménnyé nőtte ki magát, ami nem csak a fiatalokat hozta lázba.

A pláza gigászi főcsarnokában egy több emeletes holoreklám hirdette a legendás bajnokság újbóli eljöttét, mialatt az előtte álló színpadon, már megkezdte szórakoztató műsorát a bajnokság örök házigazdája, a fess és elegáns Winston Peck.

– Nagy szeretettel üdvözlök mindenkit a tizenhetedik Űrháború bajnokságon. – kiáltása teljesen feltüzelte a sok ezres tömeget, akik ujjongva fogadták az örömteli bejelentést.

Peck mosolyogva tekintett körbe – ahogy látom, idén is rengetegen eljöttetek! Királyok vagytok!

A tapsvihar valósággal megremegtette a falakat.

– Mint bizonyára tudjátok, az Űrháború bajnokságot sokan nyomon követhették a világhálón keresztül, de ez idáig nem sok helyre jutottunk el. Azonban, hála a program eszméletlen ütemű terjedésének, mostanra az egész szövetségben nyomon követhetővé vált a bajnokság megtekintése.

Újabb ováció söpört végig a csarnokon, tovább emelve az amúgy is feltüzelt hangulatot.

– Ahogy az lenni szokott, a Sylectric Industries most is gyönyörű kupát ajánlott fel a bajnokság győztesének – a tőle jobbra álló asztalra mutatott, amin ott állt a jó egy méter magas, aranyozott serleg, ami egy vadászgépet és egy csillagot ábrázolt. A tömegből sokan irigykedve lesték a nem mindennapi relikviát.

– De ebben az évben – folytatta Peck – a hatalmas bevételeket is figyelembe véve a cég úgy döntött, hogy pénzdíjat is ad a nyertesnek. Nem kevesebb, mint tízezer globárt.

Na, erre indult be igazán a tömeg, hiszen ekkora összeg még a legkedvetlenebb játékosoknak is beindította a fantáziáját.

– Nem is szaporítom tovább a szót. Kezdődjék a bajnokság!

Az elkövetkezendő egy órában a hetekkel korábban nevező versenyzők, bemutatták igazoló kártyáikat a bíráknak, akik gondosan leellenőrizték mindegyiket. James öntelt vigyorral adta át a sajátját, miközben a trófeát leste.

– Minden rendben – közölte a vele szemben ülő nő. – Sok szerencsét!

– Arra nekem nincs szükségem – kuncogott a fiú s otthagyta az értetlenül pislogó bírát.

A rendkívül kiélezett verseny már lassan hat órája folyt. Az 512 versenyző nagy lelkesedéssel vágott bele a sűrűjébe, de a parázs összecsapások, sokak álmát törte derékba. Egy idő után kezdtek kirajzolódni az erőviszonyok. A tömeg automatikusan több klikkre oszlott, akik kiválasztva egy favoritot, őrült tempóban drukkoltak kedvencüknek. Mire lement a nap, már csak nyolcan maradtak. A szabályok szerint minden összecsapást követően, tíz percet kaptak a pilóták a lazításra. Ám most, hogy kialakult a döntő felállása, fél órás szünet várt mindenkire. James a legkisebb megerőltetés nélkül jutott el idáig. Oly profizmussal verte tönkre ellenfeleit, hogy sokan már most őt kiáltották ki győztesnek. Lelkes rajongótábor gyűlt össze körülötte, akik mind őt éltették. A fiú élvezettel figyelte az imádattal teli szemeket, s ez az esemény csak tovább fényezte amúgy ragyogó önteltségét.

Barátja egyfolytában ott állt mellette s öntötte bele a lelket, rendületlenül. – Te vagy a legjobb! Csakis te! – Kiáltozta nagy izgalommal. – Most jön a döntő, de neked ez sem lehet akadály.

– Nem bizony – hergelte magát James.

– Eddig mindenkit lezúztál. Kicsinálod őket!

– Naná! – a két kamasz összecsapta tenyerét s úgy üvöltöttek az ég felé.

– Hé Cunningham! – förmedt rájuk egy öblös hang. – Szerencséd volt. Ne éld bele magad! – a nagydarab, szakállas fickó úgy festett, mint egy medve. – Én vagyok a bajnok és az is maradok.

– Már nem sokáig – vigyorgott James.

– Hiába örülsz. Lefagyasztom a képedről azt a bárgyú mosolyt. Azt hiszed, legyőzhetsz?

– Nem hiszem – vágta rá a srác. – Tudom.

A bírák ekkor jeleztek, s nagy ujjongás közepette a döntőbe jutott pilóták, beszálltak a félkörívben elhelyezett szimulátor kamrákban. Az irdatlan holokivetítő, folyamatosan közvetítette az aktuális eseményeket, így a rajongók nem maradhattak le egyetlen mozzanatról sem.

Volt azonban egy furcsa alak, aki már pusztán megjelenésével kitűnt a tömegből. Földig érő mogyoróbarna kabátja s széles karimájú kalapja, kissé ódivatúnak tűnt, ám a magas, láthatóan izmos testalkatra, remekül simult az első osztályú anyag. Ezernyi szempár figyelte a kivetítőn dúló harcot, ám egyik sem úgy, ahogy az övé. Tekintete szakértő módon leste az összes hurkot, trükköt és lövést, elemezve valamennyi figurát.

Ezalatt a küzdelem, kezdett brutálissá válni. A nyolc indulóból már csak öten maradtak versenyben s láthatóan mindent elkövettek a siker érdekében. Hogy a végső küzdelem még izgalmasabb legyen, a szervezők az Űrháború legnehezebb részét, az Arterusi csatát állították be, ahol a vadászgépeknek, csatahajókkal kellett szembeszállniuk. A gigászi monstrumok mellett, nevetséges szúnyogoknak tűntek a pilóták vadászai, ráadásul a fedélzeti lövegeken kívül a százával özönlő harci gépekkel is számolni kellett. A kegyetlen megmérettetés egy újabb versenyzőt ütött ki, így már csak négyen küzdöttek a túlélésért.

James meglepő könnyedséggel vette az akadályokat. Úgy cikázott az ellenséges tűzben, mintha természetes lenne. Csillogó szemmel mosolygott valahányszor ütközetre került a sor s hihetetlen manőverei, rendre összezavarták a támadók egységeit. Hajmeresztő technikája őt igazolta, hiszen neve mellett szerepelt, magasan a legtöbb sikeres találat.

Rajongói egy emberként éltették s lassan a szomszédos állásokból is csatlakoztak hívek.

A hatszoros bajnok viszont hozva a formáját, kezdte behozni a lemaradást, s előszedve sok év tapasztalatát, minden eddiginél nagyobb vehemenciával harcolt.

James egy pillanatra sem inogott meg, még akkor sem, mikor már csak ő és a címvédő maradtak talpon. A két rettenthetetlen versenyző, ádáz hévvel irtotta az ellent, folyamatosan kerülgetve a lövegtornyok hatósugarát. Küzdelmük azonban oly mértékben elhúzódott, amit már Peck sem bírt szó nélkül hagyni.

– Ez egyszerűen hihetetlen! – lelkendezett teli torokból. – Még soha nem láttam ilyen kiélezett küzdelmet. Vajon ki lesz a győztes? Rob Heffner a hatszoros bajnok ász pilóta, vagy az ifjú titán, aki láthatóan erre született?

A csarnok szinte felrobbant az izgalomtól, de a versenyzők még mindig bírták. Ám most következett a pálya legnehezebb része, ami még a legjobb pilóták számára is pokoli rémálom. A két legnagyobb csatahajó kötelékbe állt, s együttes erővel vették tűz alá a vadászokat. Elzárták előlük a menekülési utat, így az egyetlen út feléjük vezetett.

Heffner gyorsan letörölte homlokáról a kövér verejtékcseppeket, s erősen megmarkolva a botkormányt, veszélyes manőverbe kezdett. Jól tudta, hogy csak akkor van esélye túlélni, ha kitér ellenfelei elől, és kihasználva gépe apró termetét, elslisszol alattuk. Meg is tette a szükséges lépéseket s gépét az alsóbb régiók felé kormányozta. Ám hiába tért ki mesterien a lövések elől, a rajongók már nem rá figyeltek.

James vele ellentétben nem a menekülést, hanem a támadást választotta s úgy tűnt, öngyilkosságba hajszolja gépét.

A tömeg feszült figyelemmel követte az érthetetlen eseményeket.

Még Peck sem tudott vele napirendre térni – Látjátok ezt? Mit csinál? Szembemegy a hadihajókkal? Ki akar esni a versenyből?

De a srác egy pillanatra sem tágított. Szemeit hirtelen becsukta s mikor pár pillanattal később kinyitotta, tekintete már nem volt ugyanaz. Elméje s lelke átalakult s már nem James Cunningham volt a tizenöt éves fiú, hanem egy pilóta, aki ebben a percben, eggyé vált a géppel. Érezte minden rezdülését, zúgását. Agysejtjei mélyén, ott hallotta kényesen finom hangját. Nem létezett sem verseny, sem szimuláció. Csak ő és a két csatahajó, amelyek iszonyú össztüzet zúdítottak rá. A picinyke gép kitért minden nyaláb elől, s mérnöki pontos manőverekkel, veszélyes közelségbe ért a hajók roppant testéhez. Ekkor a srác tüzet nyitott a csatahajó hídjára s a kilőtt lövedékek, hatalmas robbanással zúzták szét az irányító központot. A vezérlés nélküli hajó, váratlanul oldalra fordult s tiszta erővel belesodródott szomszédjába, minek következményeként a két monstrum, darabokra zúzta egymást.

A tömeg néma döbbenettel figyelte a lehetetlennek tűnő képsorokat, s mikor a számláló új rekordot jelzett, sokkolva rázták a fejüket.

Mindeközben a kalapos idegen, elismerően mosolygott s mielőtt bárki is észrevette volna, sietve távozott.

A tömeg, dübörgő ovációval ünnepelte a káprázatos eredményt. Heffner azt hitte őt éltetik, ám mihelyt meglátta a kijelző adatait, dühöngve bújt el az egyik sarokban.

James zihálva szállt ki a szimulátor kamrából s az erőteljes kábulatból felocsúdva, csak most értette meg, mi is folyik körülötte. Rajongói felkapták s úgy dobálták, mint egy rongybabát. Határtalan önelégültséggel kurjongatott s egy csapásra a világ királyának érezte magát.

A díjátadót követő puccos győzelmi parti, nem igazán hozta lázba a két srácot. Amint tehették leléptek s a pénzzel a zsebükben, belevetették magukat a féktelen éjszakába. Első útjuk a piros lámpás negyedbe vezetett, ahol nyálukat folyatva legeltették szemüket a dögösebbnél-dögösebb örömlányokon. Betértek az útjukba eső első night clubba s elfoglalva a bárpultot, alaposan felöntöttek a garatra. Az ivászat elsőre remek ötletnek tűnt, de hamarosan unalmassá vált s úgy döntöttek, kihasználva a hirtelen jött pénz hatalmát, próbálnak felszedni valami tetszetős csajt. A baj ott kezdődött, hogy körülöttük még a legfiatalabbak is néhány évvel előrébb jártak. James azonban egy pillanatra sem zavartatta magát. Önbizalomtól telve lépett a pultnál ülő egyik szépséghez s bevetette minden vonzerejét.

– Hello baby! – Tekintetéből csak úgy áradt az én vagyok az isten érzés. – Van kedved táncolni? Vagy netán szívesebben próbálnád ki velem a párnák között?

A lenge ruhába öltözött nő, megsemmisítő megvetéssel nézett rá, majd felnevetett. – Feláll neked egyáltalán?

– Nem is akármennyire szivi – kacsintott James. – Nálam jobb partit nem találsz.

– Kopj le tahó! – azzal a csaj felállt s jóval odébb telepedett le ismét.

Colson alig bírta visszafojtani a nevetését.

– Elismerem, te aztán nagyon értesz a nők nyelvén.

– Marha vicces – a srác majd szétrobbant a dühtől s elhatározta, hogy nem adja fel.

Egymás után döntötte magába az italokat s kezdeti részegsége, komoly delíriumba csapott át.

– Na, most figyelj! – fordult mosolyogva barátjához. – Két perc és a bige könyörögni fog, hogy hágjam meg.

James leszállt a székről s arrogáns vigyorral az arcán sétált a kiszemelt célponthoz. – Szia, édes.

A nő azt hitte rosszul lát. – Már megint te vagy az? Mondtam, hogy kopj le!

– Figyelj! Nem tudod, mit hagysz ki! Olyan élményekkel gazdagítalak, amikben még nem volt részed.

– Erősen kétlem.

James egyre idegesebbé vált, s ahogy agyát elöntötte a vér, durván megragadta a nő karját. – Azt mondtam velem jössz és kész!

– Eressz el te állat! Ez fáj – jajveszékelésére felfigyelt az egyik biztonsági ember, aki hegyomlás testével, úthengerként jelent meg a srác mellett.

– Engedd el a hölgyet, most azonnal! – förmedt rá mély hangján.

– Ez a kis szuka nem akar szobára menni és ez nem pálya – vágott vissza a srác, ám ekkor a biztonsági megragadta s szinte nekivágta a bárpultnak. – Gyűlölöm az ilyen kis férgeket, mint te. Ha nem akarsz magadnak rosszat, a haveroddal együtt most azonnal eltakarodtok innen!

James elméjét vörös ködbe burkolta a düh. Felkapta a legközelebbi bárszéket és olyan erővel csapta vele fejbe a kidobót, hogy az ott helyben összeesett. A nő sikoltva ugrott odébb s habozás nélkül a kijárathoz rohant. A biztonságiak elemi erővel rontottak a fiúra, aki bárhogy is próbálkozott, hamar alulmaradt a küzdelemben.

James lassan visszajáró vendéggé vált a kerületi rendőrség fogdájában. Colson ezúttal nem tartott vele. Mielőtt még kitört volna a balhé, gyorsan eltűnt a helyszínről s azóta se jelentkezett. A cellája előtt elhaladó rendőrök, megvető undorral figyelték a saját hányásában s vizeletében fetrengő kamaszt, akit a biztonságiak kegyetlenül megruháztak. Szülei mély szégyenkezéssel jöttek érte. Mivel a leütött kidobó nyolc napon belül gyógyul és anyagi kár sem keletkezett, kifizették az óvadékot s a motyogó, erősen másnapos srácot, úgy vitték haza, akár egy darab szemetet. Másnap reggel tért csak magához, de még akkor is dőlt belőle a penetráns alkoholszag. Jó időbe telt mire rájött, hogy a nappaliban fekszik a kanapén.

El nem tudta képzelni, miként került ide és mi történhetett, ám felfedezve őt bámuló szüleit, teljesen összezavarodott.

– Csakhogy magadhoz tértél! – rivallt rá apja olyan dühvel, amit talán még sosem érzett.

James értetlenül pislogott s látván egyre keservesebben síró anyját, komolyan elbizonytalanodott. – Mi történt?

– Még kérdezed? – üvöltött a férfi. – Remélem most boldog vagy. Édesanyád teljesen kikészült. Van fogalmad róla, mennyire szégyenkeztünk, mikor megláttunk a cellában?

– Hol van Colson?

Apja hitetlenkedve tárta szét a kezét. – Ez az első, ami eszedbe jut? Akkor jól nyisd ki a füled! A kiváló barátod lelépett és azóta se mászott elő a vackából. Ennyire szeret téged. Felfogod, amit mondok, te agyalágyult idióta?

– Ne üvölts! – förmedt rá a srác. – Iszonyúan fáj a fejem.

– Még szép! Olyan részeg voltál, mint a csap. A hajléktalanok nem néznek ki úgy, mint te a fogdában. Óriási mázlid van kisfiam. Hogy jutott eszedbe leütni a biztonságit? És, ha megölöd? Eszedbe jutott ez egyáltalán?

– Nekivágott a bárpultnak.

– Mert bántalmaztad az egyik vendéget. El se hiszem, hogy idáig süllyedtél. De ennek mától vége. A nyári szünet hátralevő részéig nem mész sehová és nem találkozol többet azzal a Colsonnal. Az Űrháborút is abbahagyod és megtanulod a rendet!

James nagyon igazságtalannak érezte a felsorolt büntetési tételeket s indulatosan adott

hangot nemtetszésének. – Ez nem fair! Most nyertem meg az Űrháború bajnokságot, méghozzá új rekorddal. Enyém lett a kupa. Különben sem szólhatsz bele mit csinálok!

– Az én lakásomban élsz, amit én fizetek, így azt teszed, amit mondok!

– Akkor ez is börtön.

A férfi nem bírta tovább idegekkel s jól megráncigálta a félig még mindig kábult kamaszt. – Nem érted meg, hogy a javadat akarjuk? Mit gondolsz hová fogsz jutni, ha ezt így folytatod? Azt hiszed, mindig megúszod? A tetteinknek következményei vannak és az élet nem kegyelmez senkinek. Börtönbe akarsz kerülni hosszú évekre? Ezt akarod? A társadalom mocskává szeretnél válni? Nézd mit tettél anyáddal! – mutatott zokogó nejére. – Jobb, ha magadba szállsz és elgondolkozol az életeden, mert amit most csinálsz az nem vezet sehová!